

да е открадналъ пръстена и го повикалъ при себе си.

— Кждѣ е пръстена? — строго запиталъ той.

Слугата отговорилъ, че не е виждалъ никакъвъ пръстенъ, но разсърденииятъ царъ не вѣрвалъ.

— Кой другъ ще го вземе? Ти си го открадналъ! Казвай, гдѣ си го турилъ? — викалъ ядно царьтъ безъ да обръща внимание на това, че слугата билъ много честенъ и добъръ човѣкъ и му служилъ цѣли двадесетъ години вѣрно и честно.

Бѣднииятъ слуга всѣкакъ го увѣрявалъ, че не е вземалъ никакъвъ пръстенъ, но царьтъ все не искалъ и да го слуша и най-послѣ заповѣдалъ да го за-творятъ и до три дни, ако не каже гдѣ е пръстена, да го обѣсятъ. Минали се тритѣ дена, а слугата все казвалъ, че не е вземалъ нищо. Трѣбвало да се изпълни заповѣдта на царя. Извели слугата на единъ мегданъ, гдѣто била бѣсилката. Тамъ били се събрали много хора да гледатъ, какъ ще накажатъ крадеца. Тамъ билъ и самия царъ. Слугата стоялъ безъ страхъ, съ вдигната глава, прѣдъ бѣсилката и спокойно чакалъ да се свърши прѣдсмъртния му часъ, та да му окачатъ вжжето: когато вече вжжето било на шията му, той изгледалъ гордо всички-тѣ хора и силно извикалъ: „Азъ съмъ невиненъ, съвѣстѣта ми е чиста! този, който не ми повѣрва, ще отговаря прѣдъ съвѣстѣта си!“ И до като каже това, той увисналъ на бѣсилката.

Минали се нѣколко години. Гробьтъ на обѣсениия слуга билъ заглъхналъ въ бурени и коприва и царьтъ билъ забравилъ за своя пръстенъ, когато веднажъ дошла силна буря и съборила покрива на царската камбанария. Отишли на другия день работници да поправятъ камбанарията и гледатъ —